

เดลินิวส์

ฉบับที่ 23,843 วันศุกร์ที่ 23 มกราคม พ.ศ. 2558 หน้า 10

ก้าวข้ามความคุ้นเคย... เพื่อเป็นเพื่อนที่ดีของมนุษย์

ผมไปเจอบทความชิ้นหนึ่งจากเว็บ sciencedaily เขียนถึงนักวิจัยจาก MIT ที่เพิ่มแนวคิดของความเสี่ยงเข้าไปในปัญหาเรื่องการวางแผน ซึ่งมีการยกตัวอย่างการใช้ความเสี่ยงเข้าไปวิเคราะห์ และบอกว่า สิ่งที่จะเกิดขึ้นนั้น จะเท่ากับ Siri ของไอโอเอสในปัจจุบัน

ตัวอย่างในบทความน่าสนใจทีเดียวครับ เป็นต้นว่า ถ้าเงื่อนไขของเราเป็นความต้องการใช้เวลาเดินทางไม่เกิน 4 ชั่วโมงเท่านั้น และต้องการแวะพักทานอาหารกลางวันที่ร้านอาหาร A ซึ่งต้องใช้เวลานานในการทานอาหารตอนเวลา 12:30 น. คุณจะมีโอกาสเพียงแค่ 66% เท่านั้นในการทำให้เป็นไปตามเงื่อนไขทั้งหมดได้ แต่ถ้ายอมผ่อนปรนเงื่อนไข เช่น ยอมทานอาหารตอน 13:00 น. เพื่อจะได้ใช้เวลาทานอาหารสั้นลงหรือเปลี่ยนไปทานที่ร้าน B ซึ่งใช้เวลาน้อยกว่า

คุณจะมีโอกาสถึง 99% ที่จะทำให้เป็นไปตามเงื่อนไขที่คุณต้องการได้

เหมือนเป็นเรื่องง่าย ๆ ของมนุษย์ใช่ไหมครับ ในการปรับเปลี่ยนแผนการเดินทางแบบนี้ แต่ในทางคอมพิวเตอร์แล้วเรื่องนี้ไม่

ง่าย ถึงกับต้องเปลี่ยนวิธีการเลขที่เดียว เพราะวิธีการเดิม จะเป็นการหาระยะทางสั้นที่สุด หรือเวลาน้อยที่สุด เพื่อทำงานงานหนึ่งให้สำเร็จ และเราเองก็วนเวียนกับคำตอบการหาระยะทางสั้นที่สุดหรือเวลาน้อยที่สุดเรื่อย

มา พยายามแข่งขันกันหาว่า ใครจะหาคำตอบที่เป็นระยะทางสั้นที่สุดหรือเวลาน้อยที่สุดนั้น ได้เร็วกว่ากัน เปลืองทรัพยากรน้อยกว่ากัน

แต่หากเราคิดเปลี่ยนจุดมุ่งหมายใหม่

ยอมขยับออกจากความคุ้นเคยของตัวเอง แทนที่จะจบด้วยคำตอบประเภทสั้นที่สุด เร็วที่สุด หรือถูกที่สุด ในกรอบความคิดแบบเดิม แต่หากยอมสละความคุ้นเคยหรือก้าวออกจากโซนปลอดภัยของตัวเอง มาอยู่ในโลกใหม่

ก้าวข้ามออกมาอีกหนึ่งขั้น เพื่อหาคำตอบที่แม้ไม่สั้นที่สุด ถูกที่สุด แต่กลับถูกใจผู้ใช้ที่สุด จนกลายเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของมนุษย์เช่นกัน

ผมขยกอีกตัวอย่างหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้

ให้ท่านผู้อ่านลองติดตามดูนะครับ เมื่อสองสามวันก่อน ลูกสาวของผมต้องทำการบ้าน และในการบ้านสั่งว่า “ให้นักเรียนชวนคุณพ่อคุณแม่ออกไปหาดวงดาวบนท้องฟ้า วาดตำแหน่งของดวงดาวที่สว่าง และลงรูปร่างของกลุ่มดาวที่นักเรียนพบ

(ต่อด้านหลัง)

ลงในหนังสือ”

แน่นอนครับว่า ในปัจจุบันมีแอปหลายตัวที่เดียวที่สามารถทำ Augmented Reality เพื่อแทรกภาพดาวขึ้นไปบนท้องฟ้า

ให้นักเรียนได้ศึกษา แต่โจทย์การบ้านข้อนี้กลับทำให้ครอบครัวเล็ก ๆ ครอบครัวหนึ่งชวนกันไปเดินนอกบ้าน แทนที่จะนั่งดูไอแพด หรือโทรทัศน์ แล้วช่วยกันหาดาวบนท้องฟ้า กลับมาวาดลงสมุด

ด้วยความที่ผมสายตาสั้นต้องใส่แว่น มองกลางคืนก็ไม่ค่อยชัด ทำให้ผมมองเห็นแต่ท้องฟ้าดำ ๆ มืด ๆ แต่คุณแม่กับคุณลูกก็ช่วยกันหาดาวจนสำเร็จ

บางทีแอฟอาจจะช่วยคุณหาดาวบนท้องฟ้าเจอได้ง่าย ๆ

แต่การ “มองฟ้า...ไม่เจอดาว” ก็ทำให้คุณรู้สึกในอีกแบบหนึ่ง ซึ่งไม่มีแอฟตัวไหนทำได้

ลองมองความรู้สึกของคนให้ช้าและชัดขึ้น คุณอาจสร้างแอฟที่เข้าใจลึกความเป็นเพื่อนกับมนุษย์ได้มากขึ้นนะครับ.

สุกรี สิบธุภิญโญ

(sukree.s@chula.ac.th)

ภาควิชาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์

คณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย